

Dritan Angoni, (til venstre) og Ayelet Kagan spiller det forelskede par Sam og Louise. Fotos: Henrik Matzen

Mellem absurd og pjattet

Landestheater hiver en næsten glemt komponist frem i lyset ved at spille operetten »Die stumme Serenade« af Erich Korngold. Opsætningen har visse svagheder.

ANMELDELSE.

Lars Geerdes

lg@fla.de

Flensborg. Musikken er okay, og sangpræstationerne ditto, men ideen med opsætningen af Erich Wolfgang Korngolds operette »Die stumme Serenade« i Schleswig-Holsteinisches Landestheater virker ikke helt gennemført. Premieren lørdag aften på teatret i Flensborg høstede alligevel stort bifald.

Østrigeren Korngold, der levede fra 1897 til 1957 og var jøde, blev som mange andre bandlyst af nazisterne og flyttede derfor til USA, hvor han blev berømt som filmkomponist og blandt andet vandt to oscar-statuetter for sin musik.

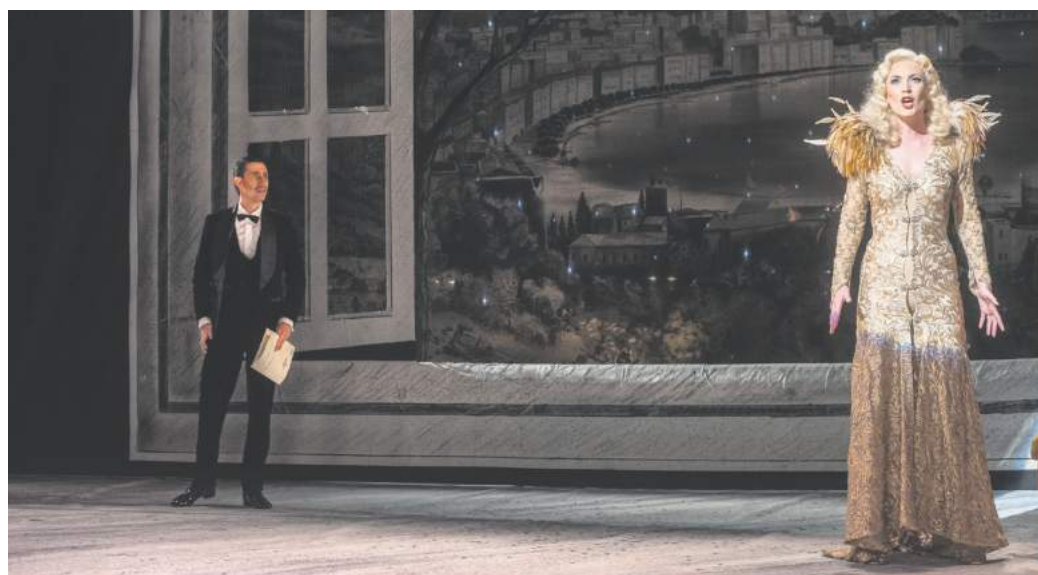
Det var nok dette afsnit i Korngolds biografi, der fik operachef Kornelia Repschläger til at forsyne operetten med en rammehandling. I hendes opsætning sidder en filminstruktør på venstre side, giver aktørerne anvisninger med hænderne og råber »cut« efter hver scene, hvorefter en assistent betjener en filmklap for at signalere, at nu kommer næste afsnit i handlingen. Samtidig er der på højre side en statist, der kører en model af et filmkamera frem og tilbage.

Tilskueren skal altså billedes ind, at han eller hun overværer filmoptagelser.

Indtrykket bliver forstærket af, at scenografien skiftevis består af enten (ganske sjove) filmplakater eller paprekvisitter a la Hollywood.

Overflødig rammehandling

Men den ellers spændende

Rastislav Lalinský og Amelie Müller i operetten »Die stumme Serenade« af Erich Korngold.

RESÜMEE

Von absurd bis albern

Mit der Operette »Die stumme Serenade« erweist das Schleswig-Holsteinische Landestheater dem lange Zeit fast völlig vergessenen Komponisten Erich Wolfgang Korngold die Ehre. Das Stück, dessen Handlung zwischen absurd und albern wechselt, bietet gute Unterhaltung und schöne Musik, die von Ingo Martin Stadtmüller bei der Premiere am Samstag jedoch manchmal allzu stürmisch dirigiert wurde.

Die sängerischen Leistungen des Ensembles ließen nichts zu wünschen übrig. Die Idee von Opernchefin Kornelia Repschläger, dem Stück eine Rahmenhandlung zu verpassen, die vorgibt, ein Film werde gedreht, verpufft jedoch, weil sie auf die eigentliche Handlung überhaupt keinen Einfluss hat und eher stört als sinnvoll erscheint.

ide får aldrig en ægte funktion, idet den egentlige handling ikke bliver påvirket af, at vi angiveligt ser filmoptagelser. »Filmholdet« er således temmelig overflødig.

Selve handlingen skifter mellem at være absurd og at være pjattet. Her er ikke meget, der skal tages alvorligt, og det er ikke slemt. En operette skal være underholdende og ikke andet.

Kornelia Repschläger gi-

ver absurditeten et ekstra pift ved at lade flere sangere agere i dobbeltroller, hvor de skifter mellem kønnene.

Således optræder Kai-Moritz von Blanckenburg som både politichef og kammerpige, og Eva Schneidereit, som endnu en gang viser, hvor komisk hun kan være, optræder som både model og ministerpræsident. Også de to andre modemodeller, Malgorzata Roclaw-

ska og Jessica Eccleston, har mandlige ekstraroller som henholdsvis dommer og bombemand. Den eneste udelukkende mandlige dobbeltrolle har Dritan Angoni som avisreporter og præst.

De gør alle deres bedste i denne forestilling.

Det gør også Ayelet Kagan som Louise, den fjerde modemodel, der drømmer om at gifte sig med reporteren. Hun viser temperament som en lille hvirvelvind, og det er visse steder for meget af det gode.

Bør øve sig

Aftenens stjerner er dog Amelie Müller som skuespilleren Silvia Lombardi og Rastislav Lalinsky som modedesigneren Andrea Coclé. Lalinsky bør øve sig lidt på udtalelsen af det tyske sprog, men som sanger er han overbevisende.

Müller har den mest omfattende rolle med mange sange. Hendes kønne sopran har vi savnet, mens kulturlivet lå underdrejet under pandemien, men nu får vi atter lov at nyde, når hun synger. På grund af corona er det

fortsat ikke muligt, at skuespillere og sangere kommer tæt på hinanden. Det er problematisk i kærlighedsscener. Kornelia Repschläger løser dette ved at lade Amelie Müller og Rastislav Lalinsky i slutscenen stå langt fra hinanden, mens der vises berømte kys-scener fra kendte film med blandt andre Humphrey Bogart og Ingrid Bergman. Det må siges er en god ide, der også fint går sammen med film-motivet.

Til pluspunkterne i denne forestilling tæller også kostumerne, som Ralf Christmann står for. De er både sjove og smukke, så der også bydes på noget for øjnene.

Komponisten Korngold valgte at bruge et orkester i kammerbesætning, så det var et ganske lille musikerensemble fra teatrets eget symfoniorkester, der var placeret bagest på scenen. Første kapelmester Ingo Martin Stadtmüller, iklædt en jakke med glitrende pailletter, dirigerede, og det gjorde han med så megen energi, at musikken flere gange overdøvede sangerne, selv om de var udstyret med mikrofoner. Her bør der findes en bedre lydbalance. Men musikken er generelt fint.

»Die stumme Serenade«, der blev til i 1946, har endnu ikke været opført mange gange i Tyskland, og komponisten har længe været glemt totalt. Landestheater skal derfor have ros for at hente ham frem i lyset igen.

Schleswig-Holsteinisches Landestheater: Die stumme Serenade. Operette af Erich Wolfgang Korngold, instrueret af Kornelia Repschläger, dirigeret af Ingo Martin Stadtmüller. Premiere lørdag aften, Flensborg Teater.